

A normális keresztény élet

Paris Reidhead

Elhangzott a Bethany Fellowship gyülekezetben (Bloomington, MN) 1979. július 1-jén

Forrás: [The Normal Christian Life](#)

A Zsidókhöz írt levél 2. fejezetének 3. versével foglalkoztunk: „Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel,” amit a János 3,16-ban írt vershez kapcsoltunk: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, ne vesszen kárba” - mint tudjátok, ezzel a szóval fordítottuk - „hanem most kezdjen el élni, itt, az élet teljességében, és így éljen örökké.”

Bízom Istenben, hogy Ő ezt a szívetekbe vési, és ahogy olvassátok és elmékedtek ezen a versen, gazdagodni fog számotokra ezzel a jelentéssel. Ma este szeretném összekapcsolni azzal, amit az Efézusbeliekhez írt levél 3. fejezetének 14. versében, az apostol második imájában olvashatunk: „Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjete az ő Lelke [Szelleme] által a belső emberben, hogy Krisztus lakjon hit által a szívetekben” (Ef 3,14-17a).

Tehát a „Krisztus lakjon hit által a szívetekben” mindenkinek szól, aki hisz benne. Figyeljétek meg, milyen áldások származnak ebből: „a szeretetben meggyökerezve és megalapozva” (Ef 3,17b). Ha Krisztus hit által lakik a szívedben, olyan vagy, mint egy folyó mellé ültetett fa; gyökereidet az Ő végtelen szeretetének folyamába eresztetted, és alapodat a szeretetben helyezted el. Azután „hogyan képesek legyetek megérteni minden szenttel együtt,” hogy milyen méretei vannak az Ő szeretetének: „hogyan mi a szélesség, hosszúság, magasság és mélység” (Ef 3,18). Ő azt akarja, hogy értelmekkel megértsd, szellemben pedig részesülj az Ő szeretetében annak eredményeként, hogy Krisztus hit által a szívedben lakik. A 19. versben azt mondja: „és megismerjétek” - ez nemcsak a mentális információ birtoklására utal, hanem ez egy megtapasztalt valóság, amit belülről, hitelesen ismerünk; nem csak értelmi észlelés, hanem személyes tapasztalat - „Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét,” mely felülhaladja az értelmet, a pusztá információt vagy tudást. Azért, „hogyan így beteljesedjete Isten egész teljességéig.”

Ez a normális keresztény élet, és Ő ezt akarja mindannyiunk számára. Azt akarja, hogy ebben a valóságban éljünk, nemcsak ma, hanem minden nap, egész életünkben. Ezért nem fogadjuk el azt a nézetet, hogy ez a magasabb, mélyebb, teljesebb élet. Mi egyszerűen csak bibliai életnek, keresztény életnek, normális keresztény életnek akarjuk nevezni. Ő ezt akarja. Minden, ami ennél kevesebb, az nem normális, nem felel meg a szabványnak, nem felel meg az elvárásoknak. Nagyon könnyű ezt a verset azzal a gondolattal szemlélnünk, hogy vannak Istennek erőszakosabb, sóvárgóbb szentjei, akik hajlandóak egy kicsit túllépni azon, amit Isten elvár tőlünk, akik egy kicsit szorgalmasabbak, igyekvőbbek, szellemileg erőteljesebbek, és ők így képesek más szintre jutni, másmilyennek lenni, - mintha az ilyen élet a buzgóbbak jutalma lenne.

Így történt ez az elmúlt évszázadokban is: voltak, akik megelégedtek egy alacsonyabb színvonallal, és voltak, akik többet akartak. Kolostorokat vagy más helyeket hoztak létre, ahová az emberek elvonulhattak a világtól, hogy egy magasabb rendű keresztény életet élhessenek. Hiszem, hogy Isten gondolata, akarata és szándéka szerint minden kereszténynek ilyen életet kellene élnie; hogy mindannyiunknak, bármilyen felelősségünk is legyen, ezen a szinten kell élnünk, és ha ennél kevesebbrel megelégszünk, az szellemi gyengeség vagy betegség jele. Ezért akarom most rögtön elosztatni azt az elképzelést, hogy olyasmiről beszélek, ami azon kevesek jutalma, akik jeleskednek.

Minden ember számára, aki Isten családjába születik, ez a cél; egy elérhető cél; ez Isten terve és célja *veled*.

De hogyan menekülsz meg annak következményeitől, ha megelégszel kevesebbel, mint amennyi Isten szándéka számodra? Amikor megállunk előtte a béma - Krisztus ítélőszéke - előtt, számot fogunk adni azokról a jó és rossz cselekedeteinkről, amelyeket a testben való életünk során tettünk. Akkor felelősségre leszünk vonva, természetesen mindazokért a tetteinkért, amelyek meggyalázták az Urat. De felelősségre leszünk vonva mindazért is, ami kevesebb volt, mint a legjobb, amit tehettünk volna. Számot kell adnunk mindenért, amit személyiségünk és energiánk teljes erejét felhasználva tettünk. De számot kell adnunk mindazért is, amik lehettünk volna, és amit tehettünk volna, ha hajlandóak lettünk volna szaván fogni Őt; ha elhittük volna, hogy pontosan azt gondolja, amit mond, és magunkévá tettük volna azt, amit Ő adott számunkra. Becsapjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy valahogy átcsúszhatunk a rostán, és megússzuk. Ez gyerekes gondolkodásmód. Mivel megelégszünk azzal, hogy tudjuk, halálunk után a mennybe jutunk, ezért nem szánjuk oda magunkat eléggé arra, hogy a Szentírás világos követelményeinek eleget tegyünk. Amikor megállunk előtte, nemcsak arról fogunk számot adni, hogy mit tettünk, hanem arról is, hogy mit tehettünk volna, ha annyira szerettük volna Őt, mint amennyire megpróbáljuk meggyőzni Őt arról, hogy szeretjük Őt, amikor azt énekeljük, hogy „Ó, hogy szeretlek, Jézus.”

Erről fogunk most beszélni. Szeretném, hogy megértsétek, hogy mindenki számára létezik a bűn büntetésétől való megszabadulás, a bűnbocsánat és a Krisztusban való új élet, amit ti is nagyon jól tudtok. Azt is tudjuk, hogy miután Istentől születtünk, van megtisztulás és megbocsátás azoktól a dolgoktól, amelyekbe beleesünk, amikor legyőzetünk általuk. Van győzelem a számunkra, és a mi felelősségünk, hogy menjünk a rézmedencéhez a megtisztulásért, menjünk a kereszthez a győzelemért, és teljesedjünk be Szent Szellemmel. Ez a normális keresztény tapasztalat. „Legyetek betelve a Szellemmel” - ez a Szent Szellem egyszerű parancsa (Ef 5,18). De az a bizonyosság, hogy beteltünk a Szellemmel, nem sokat segít egy ilyen igeverssel szemben, mint amivel ma este foglalkozunk. Valóban csodálatos, ha valaki tudja, hogy valamikor a múltban teljesítette a feltételeket, átadta mindenét az Úr Jézusnak, és hitét gyakorolva megkapta a Szellem kitöltésének ajándékát. Ahogy Tozer mondta a témáról sok évvel ezelőtt írt könyvében: „Mindenkinek, aki be van telve a Szellemmel, tudja ezt. És aki betelt a Szellemmel, az egyszerre betelt; aki betelt a Szellemmel, az tudja, hogy mikor lett először tudatában a Szent Szellem betöltekezésének.”

Ez alapvető és fontos, de mi a helyzet a Szellemben való járással? Erről beszél az igeszakaszunk a 17. versben: „hogyan lakjon hit által a szívetekben.” A hit tehát nemcsak minden múltbeli tapasztalat szempontjából döntő fontosságú, hanem a folyamatos kapcsolatunk alapja is. Krisztus lakjon, maradjon, éljen, ténylegesen lakozzon a szívünkben a hit által. A napokban sokat beszéltem a hitről, de eddig nem próbáltam a jelentését meghatározni, mert elég nehéz. A könyvtárban számos olyan könyv van, amelyet érett keresztények írtak, és amelyekben a hit témáját tárgyalják. De két-háromszáz oldal után még mindig ott maradtam a kérdéssel: Mi a hit? Ezek az emberek nem tudtak igazán jó választ adni, de minden bizonnyal örömet lelték a hit témájának megvitatásában. Én is sok üzenetet mondtam már a hitről anélkül, hogy igazán értettem volna, mi is az. A meghatározás, amit most adok, lehet, hogy nem tetszik a teológiai szemináriumok hallgatóinak vagy azoknak, akiknek fontos az abszolút teológiai pontosság, de ami engem illet, én csak egy egyszerű gyakorlatias ember vagyok, aki azt akarja, hogy valami működjön. Ez a meghatározás tehát egyszerű és gyakorlatias lesz, hasznos azok számára, akik azt akarják, hogy a hit működjön az életükben. Íme a meghatározás:

A hit a lélek látása. A hit az ember szellemének szeme. A hit az elme azon képessége, hogy meglássa azokat a dolgokat, amelyeket a húsvér test szemei még nem láthatnak, mert még nincsenek ott, hogy lássa őket; de valamikor bizonyosan ott lesznek, mert ott kell lenniük.

Talán hasznos lenne megismételni, amit mondtam. Ha jobban belegondolok, azt hiszem, egyszer már beszéltem nektek erről a témáról, de érdemes újra hallanotok. Egyáltalán nem vagyok

merev ebben, hanem úgy teszek, ahogy az a régi prédikátor mondta, amikor leírta prédikációs stratégiáját: „Először elmondom, miről fogok beszélni, aztán beszélek, és aztán elmondom, hogy miről beszéltem.” A hit a lélek látása; a hit az emberi szellem szeme; az elme képessége, hogy meglássa azt, amit a húsvér test szemei még nem láthatnak.

A vámszedő, aki bement a templomba, és mellét verve Istenhez kiáltott: „Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek” - megigazulva ment haza. Onnan tudjuk, hogy hitből ment a templomba, mert hit által igazulunk meg. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos ponton a vámszedő tudatára ébredt annak, hogy bűnös, és Isten törvényének és szentségének fényében felismerte, hogy halálra van ítélve, és arra jutott, hogy nem akarja tovább folytatni ezt az Isten elleni lázadást. Bocsánatot és békességet akart. Ezért elméjében már elképzelte, hogy valami történni fog, ha eljut Jeruzsálembe, és odaáll a kárpit elé (tudta, hogy a Szentek Szentjében van a frigyláda, ahova a főpap évente egyszer vérrel lépett be; a kérubok szárnyai között volt a Sekina - Isten jelenléte), és ha ott elmondja, mit érez, akkor szinte látta önmagát, még mielőtt útra kelt volna, hogy más emberként fog haza térni. Ez a hit. Ez az elme szemének az a képessége, hogy meglássa, mi fog következni. Mindenki elhiszi, ha lát valamit, miután az megtörtént. A hit azonban az a képesség, hogy előre látjuk, mi fog történni, ha engedelmessé válunk. A vámszedő tehát elhagyta jeruzsálemi otthonát, elment a templomba, és kimondta, amit érzett: „Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek!” Aztán megigazultan hazament (Lk 18,13). Ez a hit - az a képesség, hogy meglássuk, milyen változást hoz Isten.

Emlékszem, sok évvel ezelőtt, amikor először jártam itt, azt mondták, hogy a Bethánia gyülekezetnek lesz egy 1200 férőhelyes terme. Sokat jártam az országot és prédikáltam ilyen termekben, így volt valami tapasztalatom ezekről. Egy nap, amikor a társalgóban beszélgettem a testvérekkel, fogtam egy szalvétát, készítettem egy vázlatot, írtam rá néhány dolgot, odaadtam nekik, és ezt mondtam: „Tartsátok ezeket szem előtt, ha valaha is megépítitek azt a termet.” Hegre úr elmondta, hogy három hónap múlva megkért valakit, hogy készítsen modellt a szalvétán lévő vázlatomból és az utasításokból. Nekem nem volt különösebb hitem ebben a dologban, csak néhány ötletem volt, de a Bethánia gyülekezet testvéreinek volt hitük. Látták az épületet, amelyben ma vagyunk. Régen itt egy legelő volt, és ha akkor megnéztétek volna, nem azt láttátok volna, amit most láttok; de az emberek fejében először vizualizálódott valami, majd hit által felépült. Úgy tekintették, mintha már felépült volna, mielőtt ténylegesen megépült. Valószínűleg minden épület valamilyen mértékben így épül fel.

A hitet elég gyakran gyakoroljuk. Például, beülsz az autódba, elindulsz a saját sávodban, és 90 km/órás sebességgel haladsz, abban a hallgatóságos hitben és bizalomban, hogy a szembejövő, ugyanilyen sebességgel haladó sofőr a saját sávjában marad. Nem gyorsítasz, nem hajtasz az árokba, hanem tovább vezetsz. Érzed a légáramlatot, ahogy a szembejövő autós elhalad melletted, mindketten 50 centiméterre vagytok a sávhatártól, 180 kilométer per óra együttes sebességgel hagyva el egymást, és még csak nem is gondoltok az egészre. Ez azért van, mert már azelőtt láttad magad eljutni az úti célodba, mielőtt elindultál volna otthonról. Vannak persze fennakadások, de alapvetően így közlekedünk az utakon; van hitünk, látjuk magunkat, amint elhaladunk a szembejövő autó mellett, és folytatjuk az utazásunkat.

Vagy valaki ad neked egy csekket egy hónapi munka végén, és megígéri, hogy fizet. Miért fogadod el a csekket? A tényleges jelenlétedet, a szakképzettségedet, az energiádat, az életedet, az életedből egy hónapot odaadtál egy darab papírért, ami önmagában semmit sem ér. A parkban a földre dobva egy ekkora papírdarab csak szemét lenne. A szemetesek összeszednék, és a kukába dobnák. De a te számodra ez a papír nagyon fontos. Miért? Mert már látod magad előtt, amint elmész a bankba, és beadod a pénztárosnak, és azt valódi pénzként fogadják el, amit átutálnak a számládra, és amivel kifizetheted a számládat. Ez a hit: látni, hogy milyen hatása lesz annak a kis papírdarabnak. Nincsenek bizalmi problémáink, amikor az autó vezetéséről van szó, vagy amikor elfogadjuk a fizetést egy csekk, azaz egy darab papír formájában, amelyen az áll, hogy valaki megígéri, hogy fizetni fog. Ezekben a

helyzetekben van hitünk. Akkor sincs sok gondunk, amikor egy házról van szó, amit meg akarunk venni, vagy egy lakásról, amit ki akarunk bérelni, vagy egy templomépületről, amit fel akarunk építeni. Megszoktuk ezt az elvet, hogy az elme szemével látjuk azt, ami még nincs ott a húsvér test szemei számára látható módon, de ott lesz.

Sokak számára úgy tűnik, hogy amint megtették azt a nagy hitbeli lépést, hogy visszatekintettek 2000 évre, és látták, hogy Krisztus meghalt értük, és befogadták Őt az életükbe, ez a Krisztusba vetett üdvözítő hit gyakorlása annyira kimeríti őket, hogy nem képesek tovább gyakorolni a hitüket. Így az „aki hisz” helyett „aki egyszer hitt” van, és vége. A valóságban azonban a hívőnek továbbra is hinnie kell, mindig hinnie kell Istenben, és szüntelenül gyakorolnia kell a hitét.

Az „igaz ember hitből él” vers háromszor fordul elő a Bibliában (Hab 2,4; Róm 1,17; Zsid 10,38), és a hangsúlyt minden alkalommal máshová lehet tenni: az „igaz”, az „él” vagy a „hitből” kifejezésre: „**az igaz ember** hitből él”, „az igaz ember hitből **él**” és „az igaz ember **hitből** él”. Attól függ, hogyan olvassuk, de mindegyik szó fontos. Amikor azt olvassuk, hogy „Krisztus lakjon hit által a szívetekben” (Ef 3,17), már tudjuk, hogy Ő eljött megváltó szeretetével, és azt is, hogy azért jött, hogy betöltsön minket Szent Szellemmel. Pál itt Szellemmel telt emberekhez szól. Ha nem hiszitek, olvassátok el az Apostolok Cselekedeteinek könyvét, és látni fogjátok, hogy amikor Efézusban Pál találkozott azokkal a hívőkkel, azt tapasztalta, hogy csak János keresztségével keresztkedtek meg. Megértette, hogy valóban hittek Krisztusban, ezért újra bementette őket, majd imádkozott értük, hogy teljenek meg Szent Szellemmel. Pál örült, mert ez igazi, valóságos hit volt (ApCsel 19,4-6). Nekik írja később Pál a római Mamertinus börtönéből: „Krisztus lakjon hit által a szívetekben.” Nem annyira a Szellemmel való beteljesedés válságára utal, mint inkább a Szellem teljességében való járásra. „Krisztus lakjon hit által a szívetekben.”

Hadd szemléltessem ezt. Ma reggel azt a példát használtam, hogy a szülők kiabálnak a gyermekeikkel, szarkasztikusak, kritikusak és más dolgokat is tesznek, amiket mi szülők szoktunk és hajlamosak vagyunk tenni. Képzelnék el egy ilyen helyzetet. Ez egy olyan család, ahol mindenki borzasztóan aktív. A gyerekek nagyon nehezen kelnek fel reggel, mert este nehezen fekszenek le. Az anya tudja, hogy a gyerekeket el kell indítani az iskolába, a férjet pedig a munkába. Ezért, bár fáradt, korán kel, hogy elkészítse a reggelit és más szükséges dolgokat. Aztán mindenkit felébreszt, mert mindjárt kész a reggeli. Olyan könnyű ilyenkor a másik oldalunkra fordulni, és még egy kicsit visszaaludni. Ez a tíz perc alvás tűnik az egész éjszakai pihenés legpihentetőbb idejének. Miután meghallotta a gyerekek és a férje választát - „Igen, anyu!” „Igen, édesem!” -, anya lemegy a földszintre, és megterít. Próbál a lehető legkedvesebb és legszeretőbb lenni. Újra kiált nekik, hogy jöjjenek le reggelizni, de nem kap választ. Ismét felmegy az emeletre, és azt látja, hogy mindannyian visszaaludtak. Bár jóindulatú, kedves, jóságos és szeretetteljes akar lenni, hirtelen azt kiáltja: „Ébresztő!” Valahogy az egész nap megkeseredik, mert mindannyian bal lábbal kelnek fel. Anya elkezd kritikálni őket: „Lejövök a konyhába elkészíteni a reggelit, de ti még nem vagytok készen, és minden kihűl! Ha aludni akartok, akkor én is aludhatnék még! Mindannyian alszunk, aztán ki-ki elindul, ahogy tud.” Olyan dolgokat mond még, amikre mi is gondolunk. Apa azt válaszolja: „Nem kell emiatt olyan dühösnek lenned. Tegnap nagyon sűrű napom volt, és ma éjjel sem aludtam jól. Először imádkozunk. Uram, áldd meg az ételt” - és még fél percig motyog valamit Istennek. Reggeli után elolvass három verset a Szentírásból, azzal a szándékkal, hogy este majd többet olvas, és elindul dolgozni. Mindenki kapkod és összeszedetlen. Miután a családból mindenki távozik, anya bemegy a szobába, letérdel az ágy elé, és azt mondja: „Istenem, minden nap arra ébredek, hogy bárcsak ne lenne ez a konfliktus és feszültség. De mit tehetek, Uram? Segíts! Segíts, hogy ne...” De ez az ima valahogyan megválaszolatlan marad, mert az Úr nem igazán így akarja megoldani ezt a problémát. Az ilyen imák, hogy „Uram, segíts, hogy ne...”, nem túl hatékonyak, és nem találnak meghallgatásra olyan gyakran, mint szeretnénk, mert Isten nem így akarja, hogy megkapjuk azt, amit kérünk.

Tudjátok, az Úr Jézus mindaz, ami mi nem vagyunk; és annak érdekében, hogy olyanok legyünk, amilyen Ő akarja, hogy legyünk, és olyan életet éljünk, amelyet Ő akar, hogy éljünk, Ő nemcsak meghalt, aztán felment a mennybe, hogy ott üljön és távolról „elnököljön”. Tudjátok, mi volt az Ő úti célja, amikor elhagyta a mennyet, hogy erre a világra jöjjön? Az biztos, hogy nem Betlehem, ahol született. Csak egy-két évig maradt ott, majd Egyiptomba kellett menekülnie, ahol több évig menekültként élt. Egyiptom sem volt az úti célja. Egyiptomból visszatért Názáretbe, ahol körülbelül 30 éves koráig élt, de Názáret sem az a célpont volt, amiért elhagyta a mennyet, hogy erre a világra jöjjön. Amikor elkezdte a szolgálatát, elment Kapernaumba, majd más Galileai-tenger körüli városokba. Kapernaumot otthonának nevezte, de ez sem volt az ő úti célja. Nem! Jeruzsálemben szolgált, ahol meg is halt, eltemették és feltámadt, de nem Jeruzsálem volt az ő úti célja. Ezután felment a mennybe. De amikor elhagyta a mennyet, hogy a világba jöjjön, nem az volt a célja, hogy visszatérjen oda, ahol az örökkévalóság óta volt.

Tudjátok, mi volt a célja, amikor lejött ebbe a világba? *A te életed, a te szíved.* Ő azért tette meg azt a hosszú utazást az örökkévalóságból az időn keresztül Betlehembe, Egyiptomba, Názáretbe, Kapernaumba, Jeruzsálembé, az Olajfák hegyére és a mennybe, hogy eljőjön, és bennetek éljen, bennetek lakjon és bennetek járjon. A régi szövetség nem működött, mert Isten túl messze volt a népétől. A kerubok szárnyai között lakozott a sátorban, a pusztában. Nappal felhőoszlop volt látható, éjjel pedig tűzoszlop, de a hegyek túloldalán nehéz volt látni a felhőt és a tüzet; Isten majdnem ötven kilométerre volt, és aki úgy élte az életét, mint egy átlagos izraelita, annak Ő túl messze volt. A régi szövetség nem működött, mert Isten olyan messze volt. Ezért mondta, hogy újat cselekszem. A régi el fog múlni, valami újat fogok teremteni. Bennük fogok lakni, bennük fogok járni. Beléjük adom a Szellememet, és az én rendeléseim szerint fognak járni (Ez 36,26-27). Azért tette meg azt a hosszú utat a trónról a földre, és vissza a trónra, hogy eltávolítsa a törvény miatti akadályokat, amelyek útjában álltak annak, hogy Ő bennünk lakozhasson. Ő ott akar lakni. És ne feledjétek, a Szentírás azt mondja: „Krisztus lakjon hit által a szívetekben.”

Most térjünk vissza az anyához és a problémájához, az apához és a problémájához, vagy hozzád és a te problémádhoz. Az anya, akiről ebben az illusztrációban beszélek, Istentől újonnan született, és még a győzelmet is megismerte, mert tudja, hogy miután elvesztette a türelmét, megtisztulásért kell folyamodnia. Az anya tudja, hogyan érheti el a győzelmet, de többre van szüksége; többre annál, hogy ne mondjon semmit. Szüksége van szeretetre, öröme, békességre, hosszútűrésre, szelídségre és kedvességre (Gal 5,22), de nehezen találja meg ezeket. Most viszont egy új nap virrad. Mielőtt este lefekszik, azt mondja: „Uram Jézus, holnap, amikor felébredek, azt akarom, hogy ne én, hanem Te élj bennem. Te mindaz vagy, ami én nem vagyok: Te vagy a bölcsesség, hogy tudjam, mit kell tennem, és Te vagy az erő és kegyelem, hogy megtehessem ezeket a dolgokat.” Miközben az ágyban fekszik és készül elaludni, látja magát másnap, amint végigmegy az összes feladaton és felelősségen, amit aznap és az azt megelőző napokon el kellett végeznie. A különbség azonban abban áll, hogy másként látja önmagát: más a hozzáállása, más a viszonyulása, más a kifejezőmódja, más a szava, mert látja, hogy *Krisztus* benne a türelem, a hosszútűrés, a szelídség és a bölcsesség - mindaz, ami ő nem. A számítógépek világából vett nyelvezettel élve: a következő napra programozza magát. Másnak látja önmagát. A hit azt mondja, hogy ez így lesz, mert Krisztus bennem él. Van elég képzelőereje, sőt, van elég hite ahhoz, hogy lássa a változást, amit Jézus másnap az otthonában fog kimunkálni a családjában, mert Krisztus a szívében él, és ő szabad utat ad neki, hogy Ő maga legyen benne. Másnap, amikor felébred, minden megváltozik. Miért? Mert megengedi az Úr Jézusnak, hogy hit által azt tegye benne és általa, amit tenni akar. Képes előre látni a változást, amelyet az Úr hoz.

Alkalmazzuk ezt arra a helyzetre, amikor az apa munkába megy. Problémái vannak a munkahelyi feladatokkal; nehezen jön ki a főnökével vagy a kollégáival. Nagy a nyomás, és hajlamos úgy reagálni, ahogyan az ember nyomás alatt szokott: ingerült, ideges és nehéz vele együtt dolgozni. De tudja, hogy keresztényi tanúságtétele a tét, ezért egy nap, miután már voltak némi sikerei vagy

éppen teljes kudarcai, azt mondja magának: „Az Úr Jézus lakik bennem, és Ő minden, ami én nem vagyok, és mindent meg tud tenni, amit tennem kell.” Így amikor aznap este lefekszik, képzeletben látja magát másnap az irodában, amint a főnökével és a munkatársaival dolgozik, nem a múltbeli kudarcaira, hanem arra a tényre alapozva, hogy Krisztus él benne; az Úr Jézus lakik benne, így láthatja azt a változást, amit az Úr tenni fog. „Beállítja” magát a következő napra, hogy amikor a feszültség felmerül, nem fog reagálni, hanem hit által engedi az Úr Jézusnak, hogy Ő maga legyen ott benne abban a helyzetben.

Emlékeztek, amikor az Úr Jézus visszatért Názáretbe, miután bemerítkezett és megkísértetett a pusztában? A probléma ott az volt, hogy a szomszédjai és barátai, akiket annyira szeretett, annyira jól ismerték Őt, hogy egyáltalán nem ismerték Őt. Ez a mi problémánk is. Annyira jól ismerjük Jézust, hogy egyáltalán nem ismerjük Őt. Ez Názáretben történt. Szánakozott a vak Nátán miatt; szánakozott a leprás miatt, aki a város szélén ült és egy cserépdarabbal vakargatta sebeit; szánakozott a faluban élő nyomorék és a béna ember miatt, és a démonoktól megszállt fiú miatt. Mindannyiukon szánakozott, és amikor visszatért Názáretbe, mondván, hogy az Úr Szellem felkente Őt, hogy szabaddá tegye a megkötözötteket, az volt a vágya, hogy lássa, amint a vak ember látása helyreáll, a leprás meggyógyul, a nyomorék ember lába kiegyenesedik, a démonoktól megszállt fiú megszabadul. De tudjátok, mi történt? Amikor elhagyta a várost, Nátán még mindig a fal mellett tapogatózva próbált járni, a béna ember még mindig ágyhoz volt kötve, a nyomorék még mindig vonszolta a lábát, a leprás még mindig ugyanazon a helyen ült és vakargatta a sebeit, a démonoktól megszállt fiú pedig még mindig sikoltozott. De miért? A Szent Szellem azt mondja: az Úr „nem is tett ott sok csodát *hitetlenségük miatt*” (Mt 13,58). Nem látták, milyen változást tudna hozni. És mivel ezt nem látták, ezért nem is tudott közöttük változást véghezvinni. Az izraelitákról azt mondták, hogy hitetlenségükkel korlátozták Izrael Szentjét. Az Ige azt mondja: „Krisztus lakjon hit által a szívetekben.”

Mielőtt R. G. LeTourneau¹ az Úrhoz költözött, abban az örömben volt részem, hogy néhány hetet vele tölthettem, és emlékszem, hogy egy alkalommal elmesélte nekem egyik élményét. Ez akkor történt, amikor egy új földnyeső gépen dolgozott. Ő az, aki forradalmasította a földmozgatást, ő találta fel az első buldózert, az első homlokrakodót és az első görgős-tömörítőt. Ő találta fel a földnyeső gépet, egyszerűen forradalmasította a földmunkagépek területét. Ő volt az, aki az első kerekeket leszerelte a traktorról, hogy az jobban manőverezhető legyen. Nagyszerű feltaláló volt.

Most tehát egy új anyagmozgató gépet próbált építeni, de nem olyat, amely tevé alakú volt, mint az első modell, sok csigával és tömlővel; viszont sok problémába ütközött. Bár hetekig dolgozott a koncepción, nem tudott megoldást találni a traktor és a földnyeső közötti erőátviteli rendszerre. Több modellt is készített, de semmi sem működött. Egy heti munka után, egy szombat délután, amikor a modellvázlatok fölé görnyedve ült, így imádkozott: „Mennyei Atyám, van megoldás. Van megoldás, mert amit az emberi elme el tud képzelni és el tud hinni, azt meg lehet tenni. Már olyan régóta dolgozom ezen, de még nem találtam megoldást. De az Úr Jézus, aki bennem lakik, tudja a megoldást, ezért hiszem, hogy az Úr Jézus megadja nekem a választ. Most haza kell mennem, enni, aztán tovább kell utaznom. Ma este egy találkozón fogok beszélni, holnap reggel a gyülekezetben, ebéd után pedig egy másik találkozón. Uram Jézus, a Te kezedbe teszem ezt a problémát, csak Te tudsz segíteni, én nem tudom megoldani. Köszönjük, hogy megadod nekünk a megoldást, mert nagy szükségünk van rá.” Hazament, megebédelt, pihent egy kicsit, majd elment a repülőtérré. Vele együtt szállt fel a gépre Napoleon Hill, az egyik munkaügyi tanácsadója is.

Szombat este elrepültek a találkozóhoz közeli városba, részt vettek a találkozón, vasárnap elmentek a helyi gyülekezetbe, majd ebéd után részt vettek egy másik találkozón egy másik városban. Visszatértek a repülőtérré, elrepültek Preoriába, ahol néhány órát töltöttek, majd Vicksburgbe

¹ Robert Gilmour LeTourneau (1888 – 1969) a földmunka- és anyagmozgató gépek legnagyobb feltalálója. Alapítványa keresztény missziókat támogatott.

repültek, mert a férfi néhány céges adminisztrátort vitt oda, és volt néhány elintéznivalója. Ezután visszarepültek Toccoa-ba, ahol élt és dolgozott. Így az éjszaka nagy részét a repülőn töltötte. A Lodestar repülőgép hosszú oldalán volt egy kanapé, ahol LeTourneau úr le tudott feküdni. A többiek az üléseken ültek. Az egyikén Napoleon Hill ült, aki elkísérte őt erre az alkalomra. LeTourneau kinyújtózott, ahogy általában szokta, és a kanapé melletti éjjeliszekrényre tett egy jegyzetfüzetet és egy ceruzát. Reggel, amikor felébredt, LeTourneau fogta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját, zsebre vágta őket, és a többiekkel együtt leszállt a gépről. Hill úr elmondta neki, hogy az éjszaka folyamán kétszer is lenyúlt a füzetért és a ceruzáért, és írt bele valamit.

„Én nem tettem semmi ilyesmit” - mondta LeTourneau.

„Elnézést, uram, de én ébren voltam. Ön aludt, és kétszer is felébredt, és írt valamit abba a füzetbe.” - mondta Hill.

„Akkor jobb, ha megnézem, mit írok éjszaka álmomban.”

Kinyitotta a füzetét, és felkiáltott: „Áldott legyen az Úr! Itt van a válasz, amit hónapok óta keresek. Itt van leírva!” Látjátok, merete hinni, hogy az Úr Jézus, aki benne lakott, meg tudja adni neki a megoldást. Ezután bemutatta a tervezőknek, akik úgy valósították meg, ahogy ő azt leírta nekik, és ez lett, illetve a mai napig ez a Roadster talajkaparógépek erőátviteli egysége.

Meg kell értenünk, hogy kicsoda Krisztus. A Szentírás szerint „Krisztusban van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse” (Kol 2,3). Azt mondja nekünk, hogy Krisztus Isten bölcsessége és Isten ereje lett számunkra. Más szóval, Az, aki leszállt, hogy bennetek lakjon, ugyanaz, aki rendelkezik minden bölcsességgel és hatalommal a mennyen és a földön. Ha az Úr Jézus benned lakozik, akkor Őbenne végtelen intelligenciához és korlátlan erőhöz van hozzáférése. Itt és most, ebben a teremben olyan emberek vannak, akiket Krisztus vére váltott meg, akiket Isten drága Fiának vére mosott meg, akik az Ő Szellemétől születtek és az Ő Szellemével töltekeztek be; akik, ha megtanulnák, hogy mit jelent az: „Krisztus lakjon hit által a szívetekben,” akkor elegenden lennének ahhoz, hogy megoldják nemzedékünk minden döntő problémáját, mert hozzáférésük van a végtelen Intelligenciához és a korlátlan Erőhöz.

Réges-régen élt egy elkényeztetett fiatalember, akit a testvérei annyira megvetettek, hogy azt gondolták, jót tesznek az emberiségnek azzal, ha eladják őt rabszolgának, amit meg is tettek. Egy kútba dobták, azzal a szándékkal, hogy megölik, de aztán egyikük előállt egy javaslattal: „Itt jön néhány midianita rabszolgakereskedő; adjuk el őt nekik, és keressünk rajta pénzt. Ezt érdemli, a halál túl jó lenne neki!” Ezért kihúzták a kútból, elvették a pénzt a kereskedőktől, őt pedig átadták nekik. Kezeit összekötötték, és elindultak vele Egyiptomba. Ha nem tudott lépést tartani az úton, a tevék húzták. Így került Egyiptomba, ahol eladták. Ekkor kezdődött számára a nevelési folyamat, és Isten elkezdett vele foglalkozni.

Egy idő után tömlöcbe került, ahol nem tudjuk, hány évet töltött, de valószínűleg ifjúságának a legjavát. Ott fegyelmezésben volt része, megtörték, és elkezdte keresni atyái Istenét, és valahogyan ez idő alatt eljutott Isten teljességének megtapasztalására és Szellemének teljességére; mert Józsefben a Szellem ajándékainak gyakorlását látjuk. Miután beszélgetett a fősütőmesterrel és a főpohárnokkal, elmondta nekik, hogy mi fog történni velük, és pontosan az is történt mindegyikkel. Egy nap, amikor a fáraót nagyon nyugtalanították álmai, amelyeket senki sem tudott megmagyarázni, a pohárnok mesélt neki arról az emberről, aki a börtönben elmondta neki, mi fog történni vele, és azt javasolta, hogy hozassa fel, mert talán ő tud segíteni. Így Józsefet kihozták a börtönből. Mivel élő kapcsolatban állt Isten Szellemével, volt bátorsága elfogadni a kihívást. Ez az első dolog. Volt bátorsága nevének nevezni a dolgokat. Talán mások tudták, bár nem hiszem, hogy tudták, de ha tudták is, nem mondták volna el a fáraónak, mert féltek volna, hogy feldühítik őt. Ha valaki ilyen helyzetbe kerül, nagyon nehéz megismernie a valós tényeket, mert el van zárva az információforrásoktól. Hívatta tehát Józsefet, aki elmondta neki álmaj jelentését: hét év bőség és hét év éhínség jön. Hacsak a fáraó nem tesz ellene valamit, az egész ország káoszba zuhan és elpusztul. Ahhoz, hogy valaki megmondja az ország

uralkodójának, hogy mi fog történni, bátorságra - erkölcsi bátorságra, intellektuális bátorságra - van szüksége. Megharagudhatott volna, és elrendelhetette volna József kivégzését. De mit számított ez? Józsefnek igazat kellett mondania; ismerte Istent. Ezután a fáraó megkérdezte, hogyan tovább, és ekkor megnyilvánult az ismeret beszédének ajándéka (1Kor 12,8): József tudta azt, amit nem tudhatott. Olyan problémáról hallott, amely korábban soha nem létezett - egy olyan éhínségről, amely az egész világot érinti. Nem tudott elmenni a könyvtárba, hogy egy könyvet tanulmányozzon arról, hogy mit kell tenni, ha az egész világot éhínség sújtja, mert ilyen még soha nem fordult elő.

De neki ott és akkor volt szüksége az információra. Honnan szerezhette meg? „Benne [Krisztusban] van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse” (Kol 2,3). Az ismeret beszédének ajándéka megnyilvánult, és József azt mondta: Ezt és ezt kell tenni. A fáraó ránézett, látta, hogy tisztességes, intelligens és Istent ismerő ember, és azt mondta, remek. Levette a láncot a nyakáról, és ezekkel a szavakkal József nyakába tette: „Elkészítetted a tervet, most valósítsd is meg!” Mivel József olyan csatorna volt, amelyen keresztül a végtelen intelligencia kiáradhatott a problémák megoldására, olyan helyet készített Isten népe számára, amely 400 évig kitartott; mint egy anyaméh, amelyből egy nép született. Miért? Mert Józsefnek végtelen intelligencia és korlátlan hatalom állt rendelkezésére (1Móz 37,23 - 41,57).

Az elmúlt több mint 20 évben azt mertem hinni, hogy ez a nagy karizmatikus ébredés, amely oly sokakat megérintett, Isten eszköze lesz abban, hogy egy testületi Józsefet támasszon a korszak végén. De sajnos attól tartok, azt tapasztaltam, hogy ez egy olyan időszak lett, amikor az emberek inkább szórakozni akarnak a természetfeletttel, mintsem szembenézni nemzedékük égető problémáival. Az Ószövetségben azonban Ámósról azt olvasom, aki fügetermesztő és juhász volt, hogy amikor Isten Szelleme betöltötte, ráterhelődtek népének problémái, és Isten bölcsességének csatornájává vált nemzetének ügyeiben.

A bennetek lévő életnek elég nagy lehetősége van arra, hogy megváltoztassa a világot Isten szeretett Fia számára, ha meritek hinni, hogy Krisztus hit által a szívetekben lakik, és hogy Ő valóban Isten bölcsessége és hatalma lett számunkra. Mit jelent ez? „Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel?” Ha Jézus Krisztus élete növekszik benned, de te megelégszel azzal, hogy az Ő jelenléte nem más, mint az öröm, a béke és az áldás forrása; ha megelégszel azzal, hogy növeli az örömet, a békét és az áldást, és megáldja a szívedet; ha megelégszel azzal, hogy az Úr Jézus az Ő végtelen bölcsességében és hatalmában csak ennyit tehet, nos, akkor csak ennyit fog tudni tenni, mivel korlátok közé szorítod az Ő jelenlétének kinyilatkoztatását benned és rajtad keresztül.

Ha viszont hiszed azt, hogy az Úr Jézus benned akar élni, akkor benned élve használni tudja a szívedet, hogy meglásd az elveszetteket és az előttük álló problémákat; használni tudja az elmédet, hogy felismerd nemzedéked nehézségeit és problémáit; használni tudja a szívedet, hogy szóvalomra és együttérzésre indulj embertársaid iránt; használni tudja lábaidat arra, hogy oda menj, ahová akarja, hogy menj; a kezeidet arra, hogy megtegyed, amit Ő akar; az ajkaidat arra, hogy kimondd a felszabadító szeretet szavát, vagy tanácsolj, ints, vagy bármit mondj, amit Ő akar. Ha hiszed, hogy egyszerre felelősséged és kiváltságod, hogy testedet és személyiséged minden erejét az Úr Jézus Krisztusnak add, akkor Ő benned élve használni tudja ezt a személyiséget és ezt a vért megváltott testet, minden ajándékával és tehetségével együtt, bárhol és bárhogyan, ahogy Ő akarja; és hogy minden problémára, amit őszintén rád raknak, van válasz, de nem benned, hanem Abban, Aki benned lakozik.

Hiszem, hogy Isten célja Szellemének e nagyszerű kiáradásán keresztül, amelyet az elmúlt 25-30 évben láttunk, továbbra is az, hogy egy nagy testületi Józsefet támasszon, akinek ilyen teher van a szívében, akinek ilyen kapcsolata van Istennel, és aki az Ő rendelkezésére áll. És azt hiszem, hogy Ő téged is be akar vonni ebbe. De nem azzal fogod kezdeni, hogy nemzeteknek és államfőknek adsz tanácsokat, hanem az otthonodban, a szívedben, az életedben, a közvetlen felelősségi körödben, az utadba kerülő közvetlen lehetőségekben fogod kezdeni. Ott kell kezdened, ahol éppen vagy. Sokan vannak, akik nagy áttörésre, nagy lehetőségre várnak. Tudjátok, mi a nagy lehetőség? Segíteni a feleségednek

elmosogatni reggel a Szent Szellem szeretetével, örömeivel és békéjével; vigyázni a gyerekekre, és holnap jobban végezni a munkádat a munkahelyeden, mint az elmúlt pénteken. A lehetőség, amire vártál, a kezed ügyében van; előtted van, éppen most. Azokra bízunk sokat, akik bebizonyították, hogy jól tudják kezelni a kis dolgokat. Ha hűséges vagy a kis dolgokban, akkor többért is felelősséget vállalhatsz majd. Az Úr Jézus Krisztus bölcsesség, igazság, megszentelődés, megváltás akar lenni számodra azokban a dolgokban, amelyeket kicsinek látsz; mert a keresztény életben semmi sem kicsi.

Néhány évvel ezelőtt egy nagy pittsburghi áruházba egy slamposan öltözött hölgy lépett be. Régimódi kalapot és szőrmegalléros szövetkabátot viselt, és megjelenése egyáltalán nem tűnt megnyerőnek. Odament az egyik alkalmazotthoz, és arra kérte, tudna-e neki segíteni néhány termékkel kapcsolatban. Az alkalmazott így válaszolt:

„Ott vannak, amiket keres, szolgálja ki magát, és ha szüksége van még valamire, szóljon.”

Volt ott egy másik alkalmazott, aki új volt az osztályon. Az odament hozzá, és azt mondta neki:

„Hölgyem, nagyon szívesen segíték önnek. Mit tehetek önért?”

„Engem ez és ez a dolog érdekelne.”

„Igen, asszonyom, megyek és hozom a raktárból, és van néhány új termékünk is, amit még nem állítottunk ki az üzletben, és ha nincs az, amit keres, szívesen leadunk egy rendelést.”

Nem tudta, hogy kivel beszél, de udvarias, kedves és segítőkész volt. És tudjátok, mi történt? A hölgy Andrew Carnegie² felesége volt, és több százezer dollár értékű árut vásárolt abban az üzletben. De senki mástól nem volt hajlandó vásárolni, csak attól az alkalmazottól, aki, bár akkor még nem tudta, kivel van dolga, megtette a második mérföldet is, udvariasságból, figyelmességéből és segítőkészségéből.

Tudjátok, hol van a nagy lehetőség? Pontosan ott, ahol most vagy, és azt teszed, amit most teszel. Mert hadd mondjam el neked, barátom, ha nem Isten dicsőségére teszed ezeket a dolgokat, akkor a legcsekélyebb esély sincs arra, hogy bármi mást is az Ő dicsőségére tegyél. Egy feladat sem túl kicsi, vagy túl alantas ahhoz, hogy elvégezzük.

Emlékszem, amikor Fred Johnson egy időre New Yorkba jött azzal a szándékkal, hogy segítsen nekem. Nagyon nagy szükségem volt akkoriban segítségre. Az első nap szépen felöltözve jelent meg, hogy a városi gyülekezetbe menjen, de én azt mondtam neki: „Nem, Fred, sajnálom. Ma itt kell maradnod.” „Rendben.” Ezután megkérdeztem tőle: „Van munkaruhád?” „Igen.” „Akkor vedd fel, kérlek.” Néhány perc múlva megjelent a munkaruhájában, és együtt lementünk a pincébe, ahol azt mondtam: „Fred, kérlek, fogd a drótkéfét, tisztítsd meg az összes gerendát a régi festéktől, és fessd ki ezt a pincét. Megtennéd?” „Természetesen.” A Betánia gyülekezetben megtanították arra, hogy bármit megtegyen, amit kérnek tőle. Aznap este, amikor hazaértem, láttam, hogy ráfestett a pókhálókra és a régi festékre, és azt mondtam: „Ó, Fred, nagyon sajnálom, de az egészet le kell kaparnod!” Másnap amikor ismét visszajöttem, ugyanezt kellett megcsináltatnom vele. Végül az egészet lekaparta és újra festette. Amikor készen volt, leültünk az alagsori lépcsőre, és azt mondtam: „Fred, szeretném, ha megértenél valamit: Amíg csak élsz, „pincéket” fogsz takarítani, Istennek. Nem számít, hová mész, vagy mit csinálsz, lesznek problémáid, lesznek nehézségeid; és ha nem tanulsz meg a legjobbat kihozni abból, amit tenned kell, semmi másnak nincs értelme, értéke vagy célja. Bármit, amit szóval vagy tettel teszünk, az Úr Jézus Krisztus nevében kell tennünk. Krisztus hit által akar lakozni a szívedben, hogy Isten teljességével betelve felelősséggel tegyél meg mindent az Ő dicsőségére, amit rád bíz. Ahogy bizonyítod a képességeidet és növeled a kapacitásodat, eljutsz arra a pontra, amikor másfajta problémákkal is foglalkozol majd. De ha valahol menetközben meg akarod spórolni a fáradságot, akkor akadályvá válsz, és korlátok közé szorítod Izrael Szentjét. Nem leszel képes elvégezni azokat a munkákat, amelyeket Ő akar, hogy megtegyél.”

„Krisztus lakjon hit által a szívetekben,” hogy képessé tegyen benneteket arra, hogy megtegyétek, ami előttetek áll, hogy teljesítsétek a felelősségeketeket most, ma, az Ő dicsőségére és

² Andrew Carnegie (1835 - 1919) skót-amerikai gyáriláros és filantróp, a történelem egyik leggazdagabb embere volt.

dicséretére. Így minden egyes győzelemmel növelitek a kapacitásotokat, és fejlesztitek a képességeiteket, amíg el nem jön az idő - egyeseknél hamarabb, másoknál később -, amikor azokkal a főbb problémákkal, melyekkel mi is szembesülünk, ti fogtok szembesülni.

Emlékezzünk arra, hogy mielőtt József a fáraó elé állhatott volna, egy kút mélyén kezdte, majd börtönben kellett ülnie. Még Isten sem talált más utat jellemünk formálására, mint a gödröt és a börtönt. Ha készek vagyunk megfizetni az árat, akkor Isten is kész arra, hogy a világ erőtleneit, a semmiket kezébe vegye, és a valamiket megsemmisítse (1Kor 1,28). Azt akarja, hogy megtanuljátok, mit jelent az, hogy Krisztus hit által a szívetekben lakik, mind a személyes életetekben, mind a Szellem gyümölcseivel kapcsolatban, mind pedig azzal a szolgálattal kapcsolatban, amelyet Isten az elkövetkező években adhat nektek.

Ahogy Hooverson úr csütörtökön mondta, nagy válsághelyzeteknek, nagy problémáknak és nagy nehézségeknek nézünk elébe, de a megoldás nem azokon keresztül fog jönni, akik másoknak akarnak imponálni, vagy akik megpróbálnak kibújni a felelősség alól, hanem azokon keresztül, akik megtanulták, hogy elvégezzék azt a munkát, amelyet Krisztus rájuk bízott, Isten Fiának nevéért és az Ő dicsőségéért. Nincs más korlátja annak, hogy Isten mit tehet rajtad keresztül, csak amit a te hited és engedelmesseged szab meg.

Most, hogy közeledünk a konferencia végéhez, újra elétek hozom azt az Igét, amelyet ezekben a napokban hoztam: „Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel?” (Zsid 2,3). Ennek az üdvösségnek a része, hogy Krisztus a szívetekben lakozzon. Hogyan fogunk megmenekülni annak felelőssége alól, amit tehattunk volna, ha készek lettünk volna megtanulni, mit jelent megengedni Jézus Krisztusnak, hogy Ő maga éljen bennünk? Ez hatalmas felelősség és dicsőséges kiváltság, és hiszem, hogy ezen a konferencián a Szent Szellem mindannyiunkban égő vágyat ébresztett azért, hogy amikor az ítélszék előtt megállunk, azt halljuk majd Tőle: „Jól van, megtetted, amit tudtál!” Amit tudtál. Ez az egyetlen jutalom, amit keresünk vagy kérnünk kell: hogy azt halljuk Tőle, megtettük, amit tudtunk, és hogy teljes mértékben és maradéktalanul az Ő rendelkezésére álltunk azért, hogy Ő megvalósíthassa célját és beteljesíthesse tervét.

Hát nem érted, hogy ha nem veszed igénybe a megtisztulást a rézmedencében, ha bármilyen bűnt dédelgetsz az életedben, amely nem lett megbocsátva, akkor olyan fertőzést hordozol magadban, amely meghíúsítja Isten minden tervét és célját az életeddel kapcsolatban? Hát nem látod, hogy ha nem teszed magadévá a győzelmet, amely abból fakad, hogy azonosulsz és egyesülsz Krisztussal az Ő halálában, akkor ahelyett, hogy eszköz lennél az Ő feltámadási erejének bemutatásában, csak szegényt hozol Őrá, saját magadra és a gyülekezetre? Hát nem érted, hogy ha nem teszed magadévá az Ő Szellemének teljességét, akkor arra korlátozod magad, hogy csak szegényes képességeid és személyiséged energiájából cselekedjél? Hát nem látod, hogy nem elég betöltekezni a Szellemmel, hanem meg kell engedned az Úr Jézusnak, hogy mindennap benned éljen, hogy Ő legyen számodra mindaz, ami te nem vagy?

Mennyivel elégszel meg? Mennyivel elégszel meg egy ilyen nagy üdvösségnél? Mennyit engedhetsz meg magadnak, hogy ne törődj vele? „Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel?”

~ ~ ~